

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1906.

Leto VII.

Božična noč.

Roke mrzle zdaj v kožušček,
kučmo mehko do oči,
pa meglice gremo gledat,
zvezde blažene noči!

Kar sinoči del je striček,
danes vse resnica bo;
srce bo se nam topilo,
in čudilo se oko . . .

Šle sinoči so meglice
preko sinjega morjá,
spremljal veter jih je gorski
v mehki noči vrh gorá,

Tamkaj v solnca se kraljestvu
rožno jezero blesti,
in ob jezeru kraljica
solnca zlatega sedi.

Rože bajne belo cvetje
v roki zlati sniva ji,
in meglice snežnojasne
z vodo rožno vmiva ji.

* * *

Kakor s cvetjem posejane
sinje sanjajo goré,
in srebrni viri mehko
pesem sveto žuboré.

Vračajo meglice gorske
nam na rodno se zemljó,
pa v božični sveti noči
kakor rože zacvetó. —

Zvezdice sinoči zlate
razsvetlile so nebo,
v gaju sinjem so krilatcu
v mehko padale rokó,

Ob cvetovih tam so peli
pesem angeli tačas —
in oko se jim smehljalo
in smehljalo se jim obraz.

Kot oči krilatcev božjih
zvezdice so vstajale
in iz neba v jutru zlatem
tiho so odhajale.

In v božični sveti noči
s sinjih svetijo nebes,
kot krilatci sami zrlí
na zemljico bi zares . . .

Bratci moji, nam sinoči
striček vse je rekel to,
a nocoj srce topi se,
čudu čudi se oko.

Vseokrog žarijo zvezde,
v svitu božjem vtripajoč,
In v višini in v nižini
tiho moli sveta noč . . .

Josip Vandot.